

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. L. V.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2019, č. j. OAM-207/LE-BA04-P08-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 7. 2019, č. j. 60 Az 40/2019 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 6.352,50 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Současně žalovaný uzavřel, že k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), příslušné Rumunsko.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Dospěl totiž k závěru, že v posuzovaném případě nebylo sporu o tom, že žalobce byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice držitelem platného rumunského víza, a tudíž žalovaný podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III správně určil příslušnost Rumunska k posouzení této žádosti.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní proti rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) brojí kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Navrhuje zrušení napadeného rozsudku, jakož i napadeného rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel především krajskému soudu vytýká, že jeho žalobní argumentaci, podle níž je jeho předání do Rumunska za účelem azylového řízení nepřijatelné, neboť Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v rumunském azylovém řízení jsou dány systematické (správně systémové, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44 – poznámka Soudu) nedostatky, vypořádal pouze obecně a rovněž nesprávně. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že problémy, kterých se obává, nedosahují úrovně, která by mohla založit nepřijatelnost jeho předání do Rumunska. Zdůrazňuje, že sociální situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku je tristní a jejich životní podmínky dosahují intenzity rizik nelidského a ponižujícího zacházení. Tyto problémy podle stěžovatele pramení především ze špatné koordinace rumunského azylového práva a práva sociálního zabezpečení, jehož záchrannou síť žadatelé o mezinárodní ochranu často nemohou využít, a nemají tak přístup k sociální podpoře. Stěžovatel dále poukazuje na obtíže držitelů mezinárodní ochrany při snaze o integraci do rumunské společnosti a na diskriminaci a nedostatek spolupráce ze strany státu, kterým jsou žadatelé i držitelé mezinárodní ochrany v Rumunsku vystaveni. Jelikož podle stěžovatele trpí azylový systém v Rumunsku velmi pomalým a neefektivním využíváním evropských zdrojů financování tohoto systému, neexistuje pro žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku záruka dostatečného ubytování, výuky rumunského jazyka, ani úhrady jejich zdravotní péče. Stěžovatel tedy shrnuje, že jeho předání do Rumunska je nepřijatelné pro zásadní problémy rumunského azylového systému, zejména pro existenci nebezpečí nelidského zacházení.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku. Uvedl, že jak napadené rozhodnutí, tak i napadený rozsudek, byly vydány v souladu s právními předpisy a žalovaný i krajský soud se ve svých rozhodnutích vypořádali se všemi stěžovatelem namítanými skutečnostmi. Žalovaný tudíž popřel oprávněnost kasačních námitek a navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně jako nedůvodnou zamítnout.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006,

pokračování

č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] Stěžovatel v nyní posuzované věci k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti uvádí, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení, spočívajícího v nesprávném vyhodnocení otázky, „*zda lze současné existující nedostatky sociálního zabezpečení žadatelů o mezinárodní ochranu a zabezpečení jejich integrace v Rumunsku považovat za natolik závažné, aby byly důvodem pro aplikaci článku 3 odst. 2 dublinského nařízení.*“

[10] Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým (systémovým - viz [4]) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*

[11] S otázkou, zda jsou v Rumunsku v řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně zacházení se žadateli o ni, přítomny takové systémové nedostatky, které by vedly k aplikaci článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III, se Nejvyšší správní soud již vypořádal v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 20. Zde uzavřel, že z obecně známých informací, ani z informací předkládaných stěžovatelem v onom řízení, které se stejně jako nyní týkaly údajných nedostatků rumunského sociálního systému a integračních programů, nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o mezinárodní ochranu, a že by tedy bylo namístě aktivovat článek 3 odst. 2 nařízení Dublin III. K týmž závěrům dospěl kasační soud také v nedávném usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 – 30, v němž se přijatelností kasační stížnosti zabýval na půdorysu zcela identického tvrzení, byť jiného stěžovatele, jako v nynější věci.

[12] V projednávané kasační stížnosti stěžovatel neuvádí nic, co by nasvědčovalo tomu, že se v mezidobí od vydání citovaného rozsudku č. j. 2 Azs 33/2018 - 20 situace v Rumunsku podstatně změnila. Poukazuje pouze obecně na údajně nedostatečnou koordinaci rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva a na nedostatky integračních programů pro žadatele o mezinárodní ochranu. To však nejsou skutečnosti, které by mohly dosahovat intenzity mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (srov. též usnesení

Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2019, č. j. 9 Azs 236/2019 - 28). Není tedy důvod k přehodnocení judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce neaplikování článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III ve vztahu k Rumunsku.

[13] Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou kasačního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně. Nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikатурnímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva.

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost nenaplnuje žádnou z podmínek přijatelnosti vymezených v citovaném usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona).

[16] Krajský soud stěžovateli ustanovil zástupce z řad advokátů; ten zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti a jeho odměnu v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona). Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč spočívající v doplnění kasační stížnosti, podané jako blanketní (§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) zákona č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Dále zástupce stěžovatele podal návrh na odkladný účinek kasační stížnosti. Za tento úkon právní služby mu náleží odměna ve výši jedné poloviny z 3.100 Kč, tj. 1.550 Kč (§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu). Úkon právní služby spočívající v podání návrhu na přiznání odkladného účinku sice není výslovně zmíněn v § 11 odst. 2 advokátního tarifu, avšak písm. a) téhož ustanovení za takový úkon považuje návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení. Ustanovení § 11 odst. 3 advokátního tarifu následně stanoví, že za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší. Návrh na vydání předběžného opatření a návrh na přiznání odkladného účinku jsou instituty obdobné, a proto soud přiznal za tento návrh odměnu v rozsahu, jak výše uvedeno. Vedle toho má zástupce stěžovatele právo na náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Jelikož je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se uvedené náklady zastoupení ve výši 5.250 Kč o částku této daně ve výši 1.102,50 Kč (21 % z 5.250 Kč) na částku 6.352,50 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6.352,50 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu